

sation om at rykke ud, har man så ikke omgået vores undtagelse over for Vestunionen? Det må statsministeren da kunne se.

Så vil jeg gerne stille et spørgsmål med hensyn til statsministerens traktatfortolkning. Statsministeren siger: Jamen der står ikke i Amsterdamtraktaten, at EU ikke må bede NATO om assistance. Men er det ikke sådan ifølge traktaten, at EU faktisk kun må det, der står i traktaten, at EU må, og når der ikke står, at EU må gøre det og det, må EU heller ikke gøre det? Det kaldes vist med et fint ord legalitetsprincippet, og er det ikke korrekt, hr. statsminister, at sådan er det ifølge traktaten: EU må kun gøre det, EU har hjemmel til?

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes, det bliver en lidt underlig diskussion, når man lægger sig så meget på en bestemt institutionel ramme fra regeringens side. For SF har det afgørende nemlig ikke været en bestemt institutionel ramme omkring EU, for os har det været indholdet, nemlig at undgå, at der blev opbygget en egentlig forsvarspolitisk dimension.

Jeg kunne måske føle trang til, også efter diskussionen her, lige kort at sige, hvad forbeholdet faktisk går ud på, og jeg citerer fra Edinburghafgørelsen:

»I overensstemmelse hermed deltager Danmark ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet, men Danmark vil ikke hindre, at der udvikles et snævrere samarbejde mellem medlemsstaterne på dette område.«

Her er det simpelt hen klokkeklart. Det er ikke en bestemt institutionel ramme, vi diskuterer. Vi diskuterer indholdet, nemlig at Danmark ikke deltager på det forsvarsmæssige område, og det vil jeg godt bede statsministeren bekræfte.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til det første spørgsmål om de mange hypotetiske muligheder, diskussionen kan slutte med, har jeg ikke meget andet at tilføje end det, jeg allerede har gjort.

Ud over det er regeringens grundsyn – jeg ved godt, det ikke er Enhedslistens grundsyn, men det er regeringens – at vi bør føle et medansvar og også leve op til det for at være med til at løse nogle kriser, ofte og desværre af borgerkrigs lignende karakter, tæt på vore egne

områder. Eksjugoslavien er ét eksempel, Kosovo et andet eksempel. Når vi ser, hvor mange uskyldige mennesker der bliver slået ihjel eller bliver jaget op i bjergene under kummerlige vilkår, skal der ikke være tvivl om, hvor regeringen står. Vi skal være parat til at styrke vores fælles evne til at gribe ind og forhindre kriser og borgerkrige af den karakter.

Til det andet spørgsmål, hr. Villy Søvndal stillede: Når hr. Villy Søvndal læser teksten op – jeg har ikke kunnet tjekke den herfra – skal det sikkert nok forholde sig således. Men med hensyn til fortolkningerne af teksten og forbeholdet har vi jo diskuteret det et utal af gange, og det, jeg har sagt i dag, er, at vi naturligvis som alle andre respekterer forbeholdet. Mere er der i og for sig ikke at sige om den sag.

Keld Albrechtsen (EL):

Afsluttende kun det, at jeg ikke synes, statsministeren svarede på spørgsmålet om juraen, dvs. om traktaten tillader EU at gå til NATO.

Jeg vil blot slutte med at sige, at jeg synes, det er beklageligt, hvis regeringen bare flyder med og til sidst lader det hele blive, som Frankrig og Tyskland nu engang ønsker, i stedet for selv at have en politik, som vi kunne tage stilling til her i Folketinget: om det var den rigtige eller den forkerte. Men jeg kan også sige, at når der kommer den forespørgsel om hele dette spørgsmål, som regeringspartierne jo selv har været med til at rejse, efter nytår, må vi jo tage sagen op og håbe, at vi så kan få præciseret, hvad den danske politik egentlig er.

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil i sagens natur ikke bebrejde statsministeren, at han ikke kan huske en konkret formulering i en traktat; det synes jeg er helt fair. Men jeg kan bekræfte, at jeg citerede korrekt, og det, jeg synes er den afgørende pointe, er, at med hensyn til Edinburghafgørelsen er det lige præcis ikke en diskussion om en bestemt institutionel ramme. Det er en diskussion om indhold.

Så vil jeg også sige, at det forhindrer ikke, at vi kan deltage i fredsbevarende operationer, bare ikke i den ramme, der hedder Den Europæiske Union; det er dét, som er det afgørende. Men jeg vil godt bede statsministeren bekræfte, at hvis jeg har citeret rigtigt, lyder det så ikke også for statsministeren, som om vi ikke blot diskuterer en institutionel ramme, men faktisk diskuterer det indholdsmæssige?